

Måndag'n reste Lottas mamma, Att bli bortä ätta
där; Då jag träffa i bestamma Gistad, som hon

En Friare-Beedan.

Den Fjerde:

6. Och vill jag tyst och enstam vara, Besvä-
rar mig ej någon flara att vara och ej en hufvuds-
part; Och till jag någon gång platsat, I lugn jag
följare af mig rustet, Och slunger, då jag fattar
trulet, Att ungdomslifvet sällast är. :

7. Och vill jag tyst och enstam vara, Besvä-
rar mig ej någon flara att vara och ej en hufvuds-
part; Och till jag någon gång platsat, I lugn jag
följare af mig rustet, Och slunger, då jag fattar
trulet, Att ungdomslifvet sällast är. :

8. Och vill jag tyst och enstam vara, Besvä-
rar mig ej någon flara att vara och ej en hufvuds-
part; Och till jag någon gång platsat, I lugn jag
följare af mig rustet, Och slunger, då jag fattar
trulet, Att ungdomslifvet sällast är. :

— 5 —

— 8 —

fullbordadt se mitt hopp. Jag på fången henne ka-
star, Tar min plats — ni wet väl hvar, Lotta
genom dörren hastar, Med sin ofskuld ännu qvar.

5. Freda'n än en gång jag vågar Samma
tempo som förut. Stammande — min Lotta frågar:
"Är du tyst — så tyst och njut." I sin samn hon
mig nu sluter, Öppnar för mig Edens ros, Men,
hvar jag i hoppet njuter — Re'n på dörren är
hon sin kos.

6. Lörda'n kommer — jag nu tänker: Jag
mitt öde redan sett, Lotta wist mig aldrig stänker,
Det, hvarom jag ofta bedt; Men hvar händer, då
jag ämnar Be farväl — och hatten tar, Sjelfs-
mant hon mig öfwerlemnar Allt — hvar hon att
lemna har.

7. Sönda'n, trött att längre wandra, Och
nu mått af min Charlott, Är jag färdig att åt an-
dra Afstå hvar jag sjelf har fått. Som jag går —
med några droppar Att min kärlek skölja bort,
Lotta efter mig då hoppar, Ropar: "mer af samma
fort!"

— 6 —

2. Det är väl sam, att alla bandet följit
nått gör för landet, Och ett moraliskt värde har.
Ungkarls-lifvet sällast är. :

Ungkarls-lifvet.

Den Andra:

2. Gesti! fet som fågeln vill jag bliwa, El-
bert min hand och hjerter i någon fart på
dena jord, Det är ett fast beslutat ord. I kärlet,
du har många flastar, Du tåligt öppnar många
gröfvar, Och mig min till bli lång, bli fort, Com
ogift vill jag bäras bort.

6. Ja, fara flida! böt och lär dig Gwad
lugn ditt jungfrulif bestär dig, Du är ju frän-
glad och fet, Då hufvudet i det flastar, Gär
hushållsflor bära Och slunga lot till mannens
ära För det han är så vis och god Och profvar
hennes talamod.

5. Om ogift du besöt vill göra Så slipper
du att med dig föra En farar av ugur full
och färdspårar som fulla. En ätta man
med furar min, Som färdspårar till att fören fliner,
Då har min nöje qf sin färd, Gesti! mera är min
friskt wärd.

— 4 —

CS1131

Syra wackra och alldeles

Nya Wisor.

Den Första:

Jungfrulifwet.

Hwad det är sällt, att ogift vara, ic.

Den Andra:

Ungkarls-lifwet.

En ungkarl gör hwad han behagar, ic.

Den Tredje:

Första Friare-Beedan.

Måndag'n reste Lottas mamma, ic.

Den Fjerde:

Andra Friare-Beedan.

Måndags-Sol'n mig åter lyser, ic.

4. Torsda'n, wiß ut mælet huna, Stundar
lag i fullt guld i min ömma skåp, min

3. Onsdags morgon stodan alla Sag tillbata
åter är — Men mig möter illa Lotta, Mera om
och mera får. Sen lag börjat der lag flunnat,
Sag till hvar dag kan, Och mig Lotta lät
barnat — Hon i bliden trar förvaran.

2. Tisdag'n hon mig åter finner Wid sin
morgon-tollet, Hon i minn armar brinner, Nu mig
segeren ljues lät. Men på lag mig stillet lader
Sjennes strundband lösa upp, Stället hon sig på
undvänder, Och farväl med dagens hödd!

1. Måndags-Son mig åter lyser, Och fast er'n min
färdhet lät, Sag andä det hoppet lyser, Till för
bådas kan på hätt. Sag till Lotta åter lyger,
Sodrar, tader för i går! Till det dag barn
lygger: Det är ofta all lag far.

Andra Gården, Sedan

Den Första:

2. Söndag'n mig utav min smärta, Trött att
längre plåga mig, Wafnade des marmorhjerter, "Ja,"
sag' hon, "jag älskar dig." Då till pant jag wille
åga Barmens prydnad, blommans skatt; "Håll min
herre," hörs hon säga, "Tills i morgon — nu
god natt!"

— 2 —

— 6 —

lemnat qwar, Jag helt enkelt mig förklarar: "Får
jag lof att helsa på?" "Å ja men," mig Lotta
svarar — "Kom, ja kom i morgon då!"

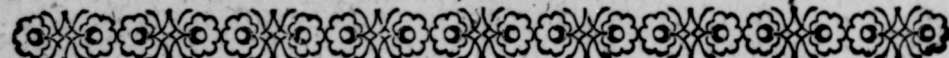
2. Tisdags morgon knappast randas Förr än
jag hos Lotta är, Swär, att blott för henne andas
Och des kärlek ömt begär. "Åh," hon svarar,
"tag ej illa, Jag om uppfos måste be, Om jag kan
er låga gilla Jag i morgon swär will ge.

3. Onsdag'n, rörd utaf min smärta, Trött att
längre plåga mig, Wafnade des marmorhjerter, "Ja,"
sag' hon, "jag älskar dig." Då till pant jag wille
åga Barmens prydnad, blommans skatt; "Håll min
herre," hörs hon säga, "Tills i morgon — nu
god natt!"

4. Torsda'n nu jag wandrar åter Till den
grumma, samma spår — Wid wår kärlek ber och
gråter, Och till slut bukatten får; Då en kyß jag
wille trycka, Tacksam, på den sköna hand — "Tills
i morgon denna lycka!" Sad' den sköna och för-
swann.

5. Freda'n stolt jag henne wäcker, Prydd med
gårdagens trosé, Handen, som hon ömt mig räcker,
Får jag tusen kyssar ge; Men då jag med åtrå
wägar Till des mun, att lyftlig bli, Wänder hon sig
om och frågar: "Träffas ej i morgon wi?"

6. Lörda'n föll hon i den snara, Som i går
hon undanwet, Och des läppar måste swara På de
minas ljuswa smek. Jag, berusad, tänkte hinna
Sällheten i högre mått. "Stilla," sag' min älska-
rinna: "Wänta tills i morgon blott!"

Den Första:

Jungfrulifwet.

Swad det är sällt, att ogift wara, Ej blifwa sän-
gad i den snara Som röfwar slidans frihet bort
Och gör des glädjelig så kort. Nej! tro mig, slidor!
äktas bandet Är blott ett plågoris i landet. Hör på
min enkla sång och lär, Att jungfrulifwet sällast är.

2. Jag börjar först med äkta männer, Och,
mina herrar, jag bekänner Jag ämnar icke smickra
er Och om förlåtelse jag ber. Jag sett mig mått på
edra rycker, Och detsför är det som jag tycker Att
jungfrulifwet sällast är, Att jungfrulifwet sällast är.

3. En äkta man af bästa slaget, Jag räknar
öfwerhuswud taget, Han är ju ungefär så här:
Som fästman god och öm och kär; Men wänta bara
bröllopsiden Då med sin fröjd är snart förliden
Och tanken spänns åt andra håll Och kärlekstäm-
man stäms i moll.

4. Snart börjar äkta himmeln kulna Och
äktas mannens panna mulna Och äkta sällheten bli
all Och äkta kärleken blir kall; Men det är man-
nen, kan jag tycka, Som sjelf bör dana huslig lycka;
Ty qwinnan, är ju blott ett grand Uti den store
måstarns hand.